

bromera

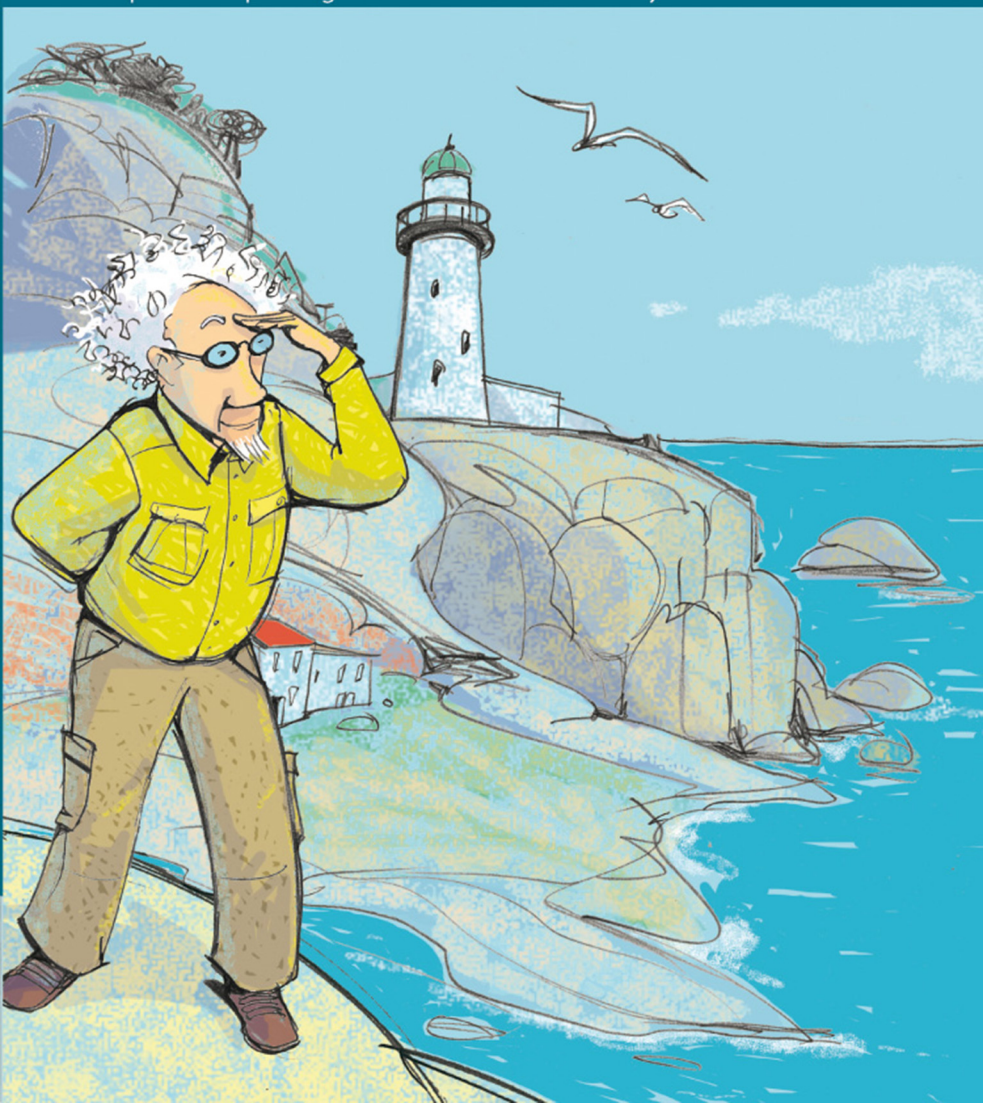
text
Víctor Raga

dibuixos
Montse Español

Descens al barranc del Diable

Explora els paisatges de la Terra amb el senyor Cantalombardi

Una postal de fa cinquanta anys

Dissabte a mitjan matí, Helena i jo vam anar a veure el senyor Cantalombardi. El nostre amic acostuma a treballar al seu hivernacle, i per no destorbar-lo, pugem dalt de tot de la finca i, des d'allí, amb l'ajuda d'una escaleta, baixem a la seua terrassa.

Però tenim el seu permís, no us penseu que som uns assaltadors de camins. Helena i jo som bons xiquets. Bé, jo sóc un bon xiquet, i la

meua veïna està un poc destrellatada, li encanta fer-me enrabiari, sempre amb la mateixa pregunteta: «Martinet, vols ser el meu nòvio?».

Primer, no m'agrada que em diguen Martinet. A les xiques els encanta dir-te Martinet, raboseta, carxofeta... i tot això fa ganes de vomitar. I segon, Helena i jo tenim nou anys, no vull tenir una nòvia als nou anys, m'estime més una espasa, ser un espadatxí i rescatar una princesa engabiada al castell d'un drac, i casar-me amb ella per ser feliços i menjar anissos, així que ara que no em vinguen amb històries de noviets, per favor.

No vaig amunt i avall amb Helena per gust, sinó perquè vivim a la mateixa finca, estudiem a la mateixa escola, anem a la mateixa classe, i perquè sa mare treballa i ens l'envia a casa perquè berene i faça els deures. Ma mare està encantada: «Que bé que tin-

gues una amiga de veïna, tan responsable, i tan guapa, eh?, eh?, eh?»), diu, sense parar de moure les celles. I jo, la veritat és que preferiria tenir un hàmster.

On estava? Ah, sí, el senyor Cantalombardi és amic nostre. Una vegada Helena i jo li vam fer un favor, i des d'aleshores podem baixar al seu àtic sempre que volem per jugar, i ens ajuda a fer els deures o ens ensenya la mar de coses. Ara, el senyor Cantalombardi està jubilat, però fa anys treballava d'espia, de professor o de venedor de formatges i xoriços, no ho sé molt bé.

De manera que dissabte vam baixar i vam buscar el nostre amic a l'interior de l'hivernacle.

–Senyor Cantalombardi! –va cridar Helena.

Però no obtinguérem cap resposta.

–Potser se n’ha anat a comprar cacau i tramussos –vaig dir.

Helena es va posar a riure.

–Per què dius això?

–Ui, i per què no? A mi m’agraden els ca-
caus i els tramussos. Una vegada ma mare...

–Oh, para ja, Martinet, dius favades de
l’alçada d’un campanar.

–I tu a mi no em digues Martinet, hipo-
pò...

Anava a dir *hipopòtama*, però Helena té
la mà molt llarga, i a la mínima t’endinya un
carxot. Així que vaig ignorar la pregunta i
vaig enganxar els ulls al vidre de la porta.

El senyor Cantalombardi estava assegut
al sofà, d’esquena a la terrassa. Al principi
vaig pensar que feia una becada, però des-
prés em vaig adonar que estava mirant al-
guna cosa.

Aleshores vaig fer un crit de hiena rabiosa, però no per avisar-lo, sinó perquè Helena m'estava fent cosquerelles.

–Hi, hi, hi. Solta'm, hipopòtama.

Patapam, Helena m'endinyà un carxot i el senyor Cantalombardi va fer mitja volta i ens veié.

L'home s'alçà, se'ns va acostar i ens va obrir la porta. Tenia els ulls rojos, com si li hagueren suspés les matemàtiques i els seus pares s'hagueren posat com uns dimonis.

–Ha sigut Helena –vaig dir.

El senyor Cantalombardi va somriure.

–Sí, m'ho crec, Martí, fas cara de no haver trencat mai un plat.

–De veres, li ho promet.

–Vinga, passeu.

–Si no li ve bé, podem tornar en una altra ocasió, no volem destorbar-lo –va dir Helena

amb veu de xiqueta bona, mentre mirava la postal que el senyor Cantalombardi duia a la mà.

–Vosaltres no molesteu mai. Vinga, endavant. Voleu un got de llet?

–I unes galetes, per favor –vaig dir–. De xocolate, si és possible. M’encanten les neules de xocolate. Me’n menjaria més de mil.

Helena em va ventar un altre carxot.

–No sigues desvergonyit.

Primer, que no m’agrada que m’insulten; i segon, que dos carxots d’Helena en un minut són massa carxots.

–Ets una rata albellonera, saps? –li vaig dir–, ta mare t’hauria de rentar la llengua amb un fregall de fil d’aram, i t’hauria de...

Patapam: tres carxots. Bé començava el dia.

Sense parar de riure, el senyor Cantalombardi va deixar la postal damunt de la tauleta del sofà i se'n va anar a preparar el berenar.

–Sempre esteu igual –va exclamar.

Aleshores, Helena es va asseure en una punta del sofà i jo en l'altra.

–Te'n dec tres –li vaig dir–. I no penses que no me les cobraré.

Aleshores, la senyoreta em va traure la llengua. Això és el que tenen les xiques, que no et prenen mai seriosament.

La meua veïna va agafar la postal de damunt la taula i la va estar mirant. Feia cara d'estar molt interessada. Em moria de ganes de veure-la, jo també, però per res del món m'hauria assegut al seu costat.

Al cap de poc, el senyor Cantalombardi va entrar amb una safata, dos gots de llet, una

botella d'aigua i un plat de galetes de tota mena. Em vaig llançar de cap a agafar tres neules de xocolate.

—On està eixe poble? —va preguntar Helena ensenyant la postal—. És molt bonic.

El senyor Cantalombardi va agafar la foto i la va mirar. Als ulls tenia un punt d'enyorança.

—Sí que és bonic, Helena. Quan era xicotet solia anar molt a la mar. El meu pare tenia allí un germà, i ell i la seua dona ens convidaven a passar un mes a l'estiu, a tota la família. Tenien un fill de la meua edat, l'Esteve, és ell qui em va enviar la postal fa cinquanta anys, per felicitar-me el natalici. I des d'aleshores no ha fallat mai. Excepte enguany, no sé què li deu haver passat —el senyor Cantalombardi va sospirar:— Ai, ho passàvem tan bé al seu far...!

–Un far? –vaig dir–. Es refereix a eixa torre redona que té un llum per a advertir els vaixells que s'aproximen a la costa?

–No, babau, es refereix a una furgoneta sense rodes –es va burlar Helena.

Anava a dir-li'n una de grossa, però el senyor Cantalombardi va assenyalar la postal i va parlar.

–Fixeu-vos, és el paisatge típic de la costa. Mon tio hi treballava de faroner.

–Però també hi ha una muntanya.

–No és tan estrany, Martí, a la costa hi ha platja, però també hi pot haver alguna elevació. És un penya-segat. El meu cosí i jo solíem anar a veure volar les gavines, ens agradava mirar com es cabussaven per alimentar-se de peixos. I estava ple de coves. A l'Esteve i a mi ens agradava molt jugar per dins.

–A pirates, clar –vaig dir.